

มารู้จัก วัดป่าบ้านตาด

มุมมองด้านบน บริเวณที่ตั้งวัดป่าบ้านตาด

ณ ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี บนพื้นที่กำแพงล้อมรอบประมาณ ๑๖๓ ไร่ ห่างจากตัวเมืองอุดรธานีไปทางทิศใต้ประมาณ ๑๖ กิโลเมตร เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมอันสงบเรียบง่าย ร่มรื่นไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่นานาพันธุ์ เป็นสถานที่พึ่งพิงของสัตว์น้อยใหญ่ในเขตอุทยานหลากชนิด อาทิ ไก่ป่า กระรอก กระแต แย้ นก ฯลฯ ที่นั่นคือ **วัดป่าบ้านตาด**

เมื่อก้าวย่างเข้าสู่บริเวณวัด จะพบศาลาการเปรียญซึ่งเป็นศาลาหลังใหญ่ และมีเพียงหลังเดียวในวัดนี้ เดิมที่เป็นศาลาชั้นเดียวยกพื้นแต่ยกภายหลังถูกยกให้สูงขึ้น เพื่อจะใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ส่วนด้านบนศาลานั้น ให้เป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ที่เป็นพระประธานของวัด ใช้เป็นที่แสดงธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัด ตลอดจนเป็นที่

พระประธานบนศาลาการเปรียญ

ประชุมทำสังฆกรรมร่วมกัน เช่น สวด
พระปาฏิโมกข์ อธิษฐานเข้าพรรษา สวดปวารณา และ กรานกฐิน เป็นต้น
คู่ด้านขวาขององค์พระประธานนั้น เป็นที่ประดิษฐานอัฐิธาตุของท่าน
พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของหลวงตามหาบัว
รวมทั้งอัฐิธาตุของครูบาอาจารย์องค์อื่นๆ

ค้ำล่างศาลานั้นใช้เป็นที่สำหรับฉันภัตตาหารเช้า สถานที่
ที่หลวงตามหาบัวใช้ในการแสดงธรรมเทศนา และปฏิบัติธรรมาภิบาลกับศรัทธา
ฆราวาส ญาติโยม ที่มาจากทุกสารทิศอย่างไม่ขาดสายไม่เว้นแต่ละวัน

ศาลาการเปรียญ

กฎของพระภิกษุสามเณรแต่ละรูป เป็นกฎเรียบง่าย พอแก่การบังแดด
ลม ฝน จะสูงจากพื้นดินประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์
เลื้อยคาน ความชื้นจากพื้นดิน ฯลฯ มีขนาดเพียงพอสำหรับอยู่เพียง
องค์เดียว ฝาผนังส่วนใหญ่ใช้ฉนวนเก่าซึ่งแทน เพื่อกันลม กันฝน ใช้นั่งกลด
กันยุง ภายในกฎจะมีเพียงกลด เลื่อปูนอน ผ้าห่ม เครื่องอัฐฐบริวาร ตะเกียง
หรือเทียนไข และของใช้ที่จำเป็นอื่นๆ
ค้ำหวอนอนจะมีพระพุทธรูปหรือรูป
ครูบาอาจารย์ติดไว้ เพื่อกราบไหว้บูชา

เป็นกำลังใจในการบำเพ็ญภาวนา ทุกกุฏิจะมีทางเดินจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดูร่มเย็น ในยามค่ำคืน การเดินจงกรมจะใช้โคมเทียนจุดสว่างพอให้เห็นทาง กุฏิแต่ละหลังจะมองไม่เห็นกันประหนึ่งว่า อยู่ท่ามกลางป่าเพียงองค์เดียว เพื่อให้ได้ปายะสะคอกในการบำเพ็ญสมณธรรม

กุฏิที่สร้างถาวรมีอยู่รวมประมาณ ๑๐ กว่าหลัง เป็นกุฏิของหลวงตา ภิกษุสูงอายุ กุฏิของญาติโยม ตามปรกติ ญาติโยมทั้งหญิงและชายมักมาขออยู่พักปฏิบัติธรรมภาวนา เป็นช่วงเวลาสั้นๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระหว่าง ประมาณ ๕๐ ถึง ๑๐๐ คน จัดแยกเขตกันระหว่างพระภิกษุ สามเณร ญาติโยมชายและหญิง อย่างเป็นระเบียบ

กิจวัตรประจำวันหลักของพระเณรก็คือ การนั่งสมาธิภาวนาเดินจงกรม เพื่อฝึกสติ ปัญญา และชำระกิเลสตัวร้อนรุ่มกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป พระในวัดนี้จะไม่รับกิจนิมนต์ไปฉันในที่ต่างๆ เพื่อมีเวลาสำหรับบำเพ็ญเพียรภาวนาเพียงอย่างเดียว

ที่วัดป่าบ้านตาดปัจจุบัน (ปี ๔๖) ในพรรษามีพระเณรจำพรรษา ๕๐ รูป นอกพรรษาจะมีพระภิกษุสามเณรอาศัยกันตฤกะ เข้ามาพักศึกษา ข้อวัตรปฏิบัติเพิ่มขึ้นรวมเป็น ๕๐ ถึง ๖๐ รูป เป็นประจำ สำหรับในยามเช้าก่อนออกบิณฑบาตทั้งพระและเณรต่างช่วยกันขัดถูบึงกวาดศาลาและ

บริเวณรอบๆ เสร็จแล้วเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ระยะทางไปกลับ
ประมาณ ๓ กิโลเมตร ขากลับแวะรับบาตรที่หน้าวัดอีกครั้งหนึ่ง และ
ในช่วงประมาณบ่าย ๓ โมงเย็น ท่านก็จะออกมาทำช้อวัตร ปัดกวาด
เสนาสนะ ชีตถุ กุฏิ ศาลา บริเวณวัด ทำความสะอาด ห้องน้ำห้องส้วม
อย่างพร้อมเพรียงกัน หลวงตาได้พยายามสอนพระเณรอยู่เสมอ ในเรื่อง
ความเรียบง่าย มีกน้อยสันโดษ การใช้สอยปัจจัยสี่ที่ศรัทธาญาติโยม
ถวายมานั้น เป็นไปด้วยความประหยัด ใช้สอยในสิ่งจำเป็นเท่านั้น

หลายท่านที่ตั้งใจจะมากราบหลวงตาที่วัด อาจจะแปลกใจ
หากไม่พบบิณฑบาต แต่นั่นก็อาจจะทำให้หลายคนได้นึกคิดจาก
ปริศนาธรรมนี้ว่า กิเลสก็ไม่เห็นมีบิณฑบาต แต่มันสามารถสร้างความทุกข์
ภายในใจแก่เราได้ ในทางตรงข้าม สติปัญญาที่ใช้ในการถอดถอนกิเลส
ก็ไม่ได้มีบิณฑบาต แต่ก็ทำให้พ้นทุกข์ได้เช่นกัน ทำให้

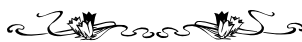
หลายท่านพอจะรู้ว่า หลวงตาท่านสอนอะไร
ตั้งแต่เริ่มก้าวเข้ามาในวัดนี้...

“...การฟังธรรมเพื่อให้เกิดผลในขณะที่ฟังธรรมนั้น
โปรดได้ทำความรู้สึกไว้เฉพาะหน้า คือไม่ให้จิตส่งไปสู่
สถานที่ต่างๆ แม้ที่สุดผู้กำลังเทศน์ ให้มีความรู้ที่อยู่
จำเพาะภายในใจ ธรรมเทศนาที่ท่านแสดงมาน้อย
หนักเบาจะเข้าไปสัมผัสความรู้ที่เราตั้งใจแล้วด้วยดีนั้น
และในขณะที่เดียวกัน จะเป็นเครื่องกลมจิตใจของเราให้
ได้รับความสงบเยือกเย็นในขณะที่ฟังเทศน์ บางครั้ง
อาจรวมสติได้ในขณะนั้นก็มี คำว่าจิตรวมสณิทนั้น คือ
ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องใดๆ มีความรู้ที่เด่นชัดอยู่ภายในใจ
ดวงเดียวเท่านั้น แม้ที่สุดเสียงแห่งธรรมเทศนาก็
ไม่เกี่ยวข้องกัน อย่างนี้ท่านเรียกว่ารวมอย่างสณิท...”

พระธรรมรักษา

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๗

การสร้างบุญ การขอรับบุญ

อานิสงส์ของบุญ

◎ การสร้างบุญด้วยทรัพย์ วัตถุสิ่งของ กำลังกายและ
การอนุโมทนาบุญ การสร้างบุญประเภทสุดท้ายเปรียบ
ประดุจหยดน้ำกลิ้งบนใบบัว

◎ การขอรับบุญของผู้อื่น เหมือนตักน้ำติดกันแก้ว
ตักเท่าใดก็ไม่อึดลึกที่ คนมีศีลธรรม ปัญญาธรรม ย่อม
ฉลาดที่จะสร้างบุญด้วยตนเอง เหมือนการเติมน้ำใส่แก้ว
หิวเมื่อใดตักได้ อิ่มชื่นใจฉันนั้น

◎ อานิสงส์ของกุศลบุญทานนี้ จะช่วยประคองชีวิตใน
ปัจจุบันควบคู่กับศีลธรรม ไปรอเจ้าของอยู่เมื่อสิ้นชีวิตแล้ว
และจะพาไปเกิดในระดับครอบครัวที่มีฐานะโดยประมาณที่ทำได้

“...พ่อแม่คนไหนมีความทุกข์จนหนโลกมาก
ลูกคนนั้นละเป็นลูกที่ได้รับความสงเคราะห์มากเต็มหัวใจ
และความสละเป็นสละตายจากพ่อจากแม่ เพราะฉะนั้น
จึงให้เห็นคุณของพ่อของแม่อย่างฝังใจ อย่าลืมนะ ใคร
ลืมบุญลืมนคุณพ่อแม่นี้ เวลาโตขึ้นมามีลูกมีเต้าลูกจะเป็น
เทวทัตผลบุญพ่อแม่ให้ฉิบหายวายปวงไปหมด ไม่มีอะไร
เหลือเลยละ ทั้งจะสร้างชวากหนามปักหัวอก เราผู้เป็น
พ่อแม่อยู่ตลอดไป เพราะกรรมหลังตามให้ผล...”

“...อย่าลืม ไปที่ไหนอย่าลืมที่พึ่งของใจคือธรรม
เป็นของสำคัญมากนะ ให้เป็นคู่เคียงกันกับวัตถุสิ่งของ
ที่เราอาศัยอยู่ อันนั้นเป็นเครื่องอาศัยของกายเท่านั้น
ส่วนใจต้องมีธรรมเป็นเครื่องอาศัย ไม่มีธรรม ใจว่าแห้ว
ใจตกทุกข์ได้ยากลำบากเรียกว่า ทุกตะเซ่ญใจ...”

“...การเสียดสละ ความอดทน การแบ่งปัน
การสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน ถือเป็นน้ำใจอันยิ่งใหญ่
แม้เราจะตายไปแล้ว น้ำใจนั้นก็ยังไม่หมดไป...”

“... ความร้อนจากทุกข์ที่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่อาจเทียบ
กับเปลวไฟนรกได้ ถ้าตกรนรกจะทุกข์ทรมานขนาดไหน...”